

Plantem cara

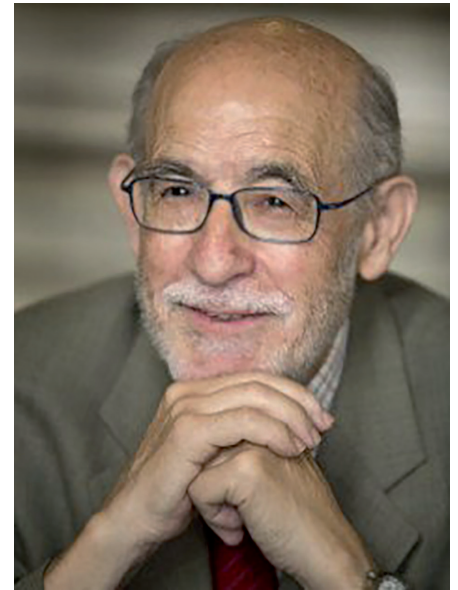
Ja n'hi ha prou. Al cap d'una setmana que el president de la Generalitat afirmés que l'única llengua de Catalunya que necessita reforç és la catalana, el Govern central ens imposava per decret una hora més de castellà. Tenim el país ja del tot castellanitzat, i el català que s'hi usa està extremament degradat, de manera que difícilment podrem salvar la situació; doncs encara no n'hi havia prou: calia estrènyer més el caragol. I nosaltres, en el millor dels casos, a callar, a conservar la calma, a calcular si podem reclamar davant la llei, la llei del més fort.

Qui intenta destruir la llengua d'un poble és un enemic d'aquest poble. Tots els governs espanyols han sigut enemics nostres: durant segles i sense treva han intentat destruir la nostra llengua de diverses maneres, amb lleis, amb refinada repressió escolar, amb bombardejos, enverinant incansablement el país amb tots els mitjans de comunicació. Les primeres reaccions oficials del Govern de Catalunya a l'esmentat decret van ser literalment escandaloses. Diguem-ho d'una vegada i sense embuts, que la paciència és el que ens ha dut al punt gravíssim on som: si els nostres polítics, en lloc de defensar amb tots els mitjans i amb totes les conseqüències la llengua pròpia del país, intenten fer-nos empassar una cosa tan monstruosa com que aquest decret «suposa un avanç històric per a la llengua catalana», o si intenten fer callar el locutor de ràdio que denuncia l'agressió, aleshores s'exposen que els considerem còmplices dels nostres enemics.

La nostra societat està profundament desorientada perquè tots els nostres governs autonòmics han tractat aquest assumpte amb una perillosa i ben perceptible actitud de subordinació del nostre poble i de la nostra llengua a una altra entitat política i a una altra llengua. La mateixa campanya «Dóna corda al català», per a una llengua mil·lenària com la nostra, que ha traduït tota la gran literatura mundial i que n'ha produït també de primera categoria mundial, deixa una sensació d'humiliació intolerable: ¿tan desvalguts ens hem de veure? Si, a més a més, va acompanyada d'una frase castellana o ambigua-ment catalana (*El català va amb tu*), aleshores l'agressió que ens fem a nosaltres mateixos ja no té nom. ¿No s'hauria trobat almenys una frase igualment atractiva però genuïnament catalana? Aquí hi ha, doncs, fonamentalment, una qüestió de dignitat. Després no ens demanin a la gent del carrer que defensem la llengua, perquè no podem. Ha de ser el nostre Govern que planti cara d'una vegada. Han de ser les nostres entitats cíviques, acadèmiques, culturals de tota mena que reaccionin amb contundència. No pas amb l'enèsima noteta de premsa. No pas amb una altra taula rodona sobre les enquestes lingüístiques. No pas queixant-se i pidolant com qui no gosa. Cal que diguem a la cara a qui correspongui que no podem tolerar ni un minut més el sarcasme, la mentida, la humiliació, l'afebliment del nostre poble. No podem esperar més. Plantem cara. ♦

JOAN SOLÀ

Avui, 28 de desembre del 2006

Gairebé deu anys després d'aquest gran escrit, ens sumem al que el mestre va publicar al diari Avui.